

-Jumalauta, Lahtinen, kerro mulle minkä takia me sut tänne ostettiin?! Ja isolla rahalla?!, karjui päävalmentaja Eino Koskela erätauolla Konneveden Kiekko-Karhujen tähtipelaaja Veikko Lahtiselle kauden kahdeksannentoista ottelun toisella erätauolla, tilanteen ollessa vierasjoukkue Hankasalmen Ponnistukselle 0-4. Kiekko-Karhujen voitottomien otteluiden putki oli jo venynyt kahdeksan ottelun mittaiseksi ja tällä menolla paikka pudotuspeleihin jäisi tälläkin kaudella vain kaukaiseksi haaveeksi. Lahtinen pysyi hiljaa päävalmentajan huutaessa, kuten pysyi koko muukin joukkue, erätauot eivät olleet keskusteluja, vaikka niissä päävalmentaja kysymyksiä esittikin. -Ja Forsström! Saatana rantapalloakaan et saa kiinni! Sä jäät penkille jumalauta, Simonen menee maaliin! Vaikka näyttää kyllä taas siltä että se on saatanan saatana ihan sama kuka siellä seisoo! Kiekko-Karhujen miehistö tuijotteli hiljaa luistimiensa nauhoja ja tunnelma kopissa lähenteli valtiollisia hautajaisia. Päävalmentaja Koskelan lopetettua yksinpuhelunsa ja mentyä hallin käytävään tupakalle, nousi joukkueen kapteeni Timo Juutinen ylös sanoakseen sanasen joukkueelleen. Juutinen oli jo veteraanipelaaja, entinen liigajyrä ja NHL-varaus vuodelta 1988, mutta sopimuksen syntyminen Hartford Whalersin kanssa oli kariutunut harjoitusleirillä Juutisen tapeltua umpihumalassa zambonin kanssa, häviten tappelun ja murrettuaan nilkkansa potkaistuaan jäädytyskonetta renkaaseen. NHL jäi Juutiselle haaveeksi, kutsua takasin ei ikinä tullut. -Hei jätkät, ei me olla näin paskoja. Ei me voida olla. Mennään ny tonne jälle, tää on meidän kotipeli ja vielä on 20 minuuttia aikaa taistella! Tää kausi voidaan vielä kääntää, mutta nyt pitää alkaa jo tapahtuun. Tänään! Kamoon, nyt mennään! Veikko Lahtisen edelliskauden teholutemat olivat vakuuttavat, runkosarjan kolmessakymmenessä kahdessa ottelussa tehdyt 36 maalia ja 27 syöttöpistettä olivat kovaa valuuttaa ottaen huomioon senkin seikan että Lahtinen pelasi alempaan keskikastiin kuuluvan Jämsän Jäykän huikean keskinkertaisissa riveissä. Joukkue ei päässyt pudotuspeleihin ja Lahtisen kesäloma alkoi jo varhaisessa vaiheessa. Lahtinen oli tunnettu kiekkopiireissä jo nuoresta pitäen paitsi poikkeuksellisena lahjakkuutena, myöskin miehenä joka osaa ottaa vapaa-ajastaan kaiken irti. Revolveri oli vaihtanut pelaajaa jo useaan kertaan ja aina oli liipaisinta painettaessa kuulunut kuiva KLIK-ääni, 44-kaliiperisen äreän jyrähdysten sijaan. Votkaa oli myös ehtinyt mennä suuria määriä, simpanssi osasi juoda siinä missä Lahtinenkin, paukku paukusta. Simpanssi otti tulen Lahtisen tarjoamasta sytyttimestä ja kädellinen veti kunnon savut ennen vuoroaan. Otti lasin, nosti sen tervehdykseksi, äännähti tavalla minkä vain simpanssit ja erittäin humalaiset ihmiset osaavat, kulautti venäläisen kansallisjuoman kurkustaan alas ja painoi piipun ohimolleen, KLIK! Vuoro vaihtui, jälleen tupakkaa poltettiin ja ryypyt otettiin. Keskustelua ei ollut kaksikon välille syntynyt koko iltana, vaikka aluksi sitä oli hieman yritetty, mutta yhtä nopeasti siitä oli luovuttu. Mitä sitä juttelemaankaan. Keskustelu on vain hyvän illanvieron haittatekijänä ja luontevuuden estäjänä. Simpanssi tuntui olevan samaa mieltä. Ainakin sen silmistä kuvastui syvä ymmärrys Lahtista kohtaan. Lahtinen nyökkäsi, pyöräytti rullaa, joi lasinsa tyhjäksi ja painoi liipaisinta. KLIK! Oli simpanssin vuoro. Aamulla Lahtinen heräsi keittiönpöytänsä äärestä ja ase oli vieläkin pöydällä, tosin simpanssia ei näkynyt missään. Lahtinen nousi, katseli ympärilleen ja huhuili sitä. Hän kiersi talon läpi ja asteli takapihan terassille raapien päätään. Simpanssi oli kadonnut yhtä mystisesti kun se oli saapunutkin, astellut keski-Suomalaisesta mäntymetsästä Lahtisen takapihalle juhannuksen jälkeen, tupakka huuleissaan ja iloisesti kättään nostaen. Lahtinen ja uusi ystävänsä olivat viettäneet leppoisaa kesälomaa, korttia ja venäläistä rulettia pelaten, saunoen ja ryypäten. Nyt se oli kadonnut ja Lahtinen havahtui mietteistään puhelimen pirinään. Siellä oli Konneveden Kiekko-Karhujen kunnianarvoisa päävalmentaja ja lajilegenda, Eino Koskela, tarjoten sarjatasen huomioon ottaen rahakasta tarjoustaan ensi kaudesta, sekä optiota seuraavasta.

-Veku! Hei! Ooksä valmis? Näytät vähän kummalta? Juutinen kysyi Lahtiselta kun tuli aika lähteä takasin jälle ja kolmanteen erään. -Häh? Ai, joo, oon mää. Olin vähän, ajatuksissani vaan, vastasi Lahtinen. -Okei, noni, nyt mennään. Näytetään niille ny Veku häh? -Joo, totta kai, Juuti, tää on hei meidän peli, me voitetaan tää! Lahtinen huudahti hieman yllättyen itsekin omasta varmuudestaan. Koskela oli jo vaihtoaitiossa, selvästikin hieman jo rauhoittuneena, hänen punainen kaljunsä ei enää hehkunut kuin hellan koukku, vaan oli jo saanut vaaleampia sävyjä, tosin harventunut ja hapsottava tukka sai päävalmentajan näyttämään mielenvikaiselta neuvostoliittolaiselta korkeushyppyvalmentajalta ikivanhassa punaisessa Työväen Urheilijoiden verryttelyasussaan ja harmaissa Pomarfin-kengissään. -Noniiin, pojat! Mennäs ny, ykkönen sissään, Eki, Veku ja Peksi. Alas Juuti ja Korhonen. Nii ja Forsströmmi jää vaan siihen sitä luukku aukomaan! Komensi Koskela joukkojaan ja miehet astuivat jälle. Yleisössä suurin hurmos oli jo poistunut poliisipartion mukana heidän hakiessaan humalaisen konneveteläismiehen huutelemasta säädyttömyyksiään. Loput yleisöstä hytisivät liian kylmässä hallissa ja näykkivät haluttomasti jo kauan sitten haalenneita erätaukomakkaroitaan. -Haista Lahtinen vittu, sanoi Ponnistuksen sentteri ja numero 11 Keijo Lisku kyyristyessään aloitukseen virnuillen. -Älä Keke tolleen, sanoi päätuomari Henrikson sovittelevasti ja tiputti kiekon jäähän. Lahtinen voitti aloituksen ja sai kiekon väännettyä puolustaja Korhoselle, joka siirsi sen pakkiparilleen Juutiselle. Juutinen pyörähti näppärästi kiekon kanssa ja antoi pitkän pystisyötän laidan kautta laitahyökkääjä Erkki Kinnulalle, joka kiisi laitaa ylös kuin piru helvetistä. Eki oli harrastanut nuorempana pikaluistelua, kunnes vaihtoi jääkiekon pariin ja oli nopeimpia miehiä luistimilla mitä Lahtinen oli ikinä nähnyt. Kinnula oli päästä ohi Ponnistuksen puolustaja Kale Mähösestä, mutta Mähönen vanhana sikailijana viilsi ikävän viikatteen Ekin jänteille nilkoille ja niin meni Kinnula nurin. Henrikson vihelsi pelin poikki ja osoitti Kalea ja näytti koukkausta tarkoittavan eleen. -Numero 3 Mähönen, 2 minuuttia, koukkaaminen! Sanoi erotuomari katsoen Mähöstä hieman pettynyt ilme kasvoillaan ja päätään puistellen. Ylivoimaa pelaamaan asettui Konneveden ykköskentällinen, ja jälleen kiekko tiputettiin jäähän. Nyt jos koskaan olisi kavennusmaalin paikka, ja vielä olisi mahdollisuuksia ja aikaa saada peli hallintaan ja yrittää tasoihin. Lahtinen voitti puhtaasti jälleen ja Lisku puhisi rivouksia Vekun perään, mutta Veku ei siihen keskittynyt. Nyt oli tullut aika laittaa peli pyörimään! Kiekko saatiin tuotua sini- viivan yli ja ylivoimapeli pyörähti käyntiin. Kiekkoa siirreltiin kauniisti, kuin Punakone aikoinaan, koko viisikko oli osallisena ja Ponnistuksen puolustus oli täysin kykenemätön vastaamaan. Lopulta pyöriksen päätteeksi Lahtinen pudotti viivaan Juutille, Juuti siirsi Korhoselle, Korhonen palautti Juutiselle joka täräytti suoraan syötöstä kuuluisan Töysän Pomminsa, jolla oli miehen nuoruusvuosina kuulemma tapettu hevonen, kun kiekko karkasi laidan yli ja osui huono-onnista eläintä otsaan. Ponnistuksen maalivahti Letku Laukkanen sai kun saikin torjuttua upeasti lyöntilaukauksen mutta ei saanut pidettyä kiekkoa hallussaan! Lahtinen näki tilaisuutensa tulleen ja syöksyi kohti paluukiekkoa ja taidokkaasti nosti kiekon rystypuolelta maalin kattoon, ja niin oli Letku tilanteessa voimaton! Konneveden Kiekko-Karhut juhlivat Veikko Lahtisen avausmaalilla villisti ja Vekua selkään taputellen. Koskelakin pyyhki silmäkulmastaan kyryneen saatuaan miellelyhtymän miehiin nimeltään Krutov-Larionov-Makarov-Kasatonov-Fetisov. Yhtäkkiä Juutinen huomasi jotain kummallista Lahtisen selässä. Veikon numero 13 alkoi pullistella ja Veikko itsekin tunsu, että jotain outoa tässä nyt on kyseessä. Lahtinen huusi hätäantyneenä ja hänen joukkueoverinsa tuijottivat ihmeissään Lahtisen selkää. Koko halli hiljeni ja tuijotti silmät ja suut ammollaan omituisia näytelmää jäällä. Hallissa kaikui enää Lahtisen epätoivoinen kiljuminen ja hänen luistintensa kirskahtelu. Repeytyvän kankaan ääni kuului omituisen kovana, kun Lahtisen kantama

Konneveden Kiekko-Karhujen pelipaita ratkesi. Lahtisen selästä kuului kuvottava maiskahdus ja katkeilevien luiden rutina, hohtavan valkoisen jään värjäytyessä silmänräpäyksessä verenpunaiseksi ja Lahtisen ruumiin purskahtaessa auki kuin ylikypsä tomaatti. Veikko kirkui kauhuissaan ja itki ja sopersi käsittämättömiä, kunnes vaikenä lopullisesti, ja ainoa hallissa kuuluva ääni oli verisen simpanssin rauhallinen ja tyytyväinen ääntely, liukastellessaan kohti kaukalon laitaa. Simpanssi kiipesi ketterästi katsomorakenteisiin, löysi tiensä ulos hallista, sytytti savukkeen ja katosi keski-Suomalaiseen mäntymetsään.